

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1432/05
01.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Луције Драгојловић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Београд, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.бр.696/04 од 18.1.2005. године, у седници одржаној 1.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж.бр.696/04 од 18.1.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Сомбору П.бр.626/03 од 18.6.2004. године одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му исплати на име накнаде нематеријалне штете по основу претрпљеног страха 400.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због повреде слободе и права личности 600.000,00 динара, укупно 1.000.000,00 динара, са законском каматом од дана пресуђења, као и да им накнади трошкове парничног поступка, па је тужилац обавезан да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 4.500,00 динара. Приговор застарелости туженог је усвојен.

Одлучујући о жалби тужиоца, Окружни суд у Сомбору је пресудом Гж.бр.696/04 од 18.1.2005. године одбио као неосновану жалбу и првостепену пресуду потврдио.

Против наведене пресуде Окружног суда у Сомбору тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу овлашћења из члана 386. ЗПП и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужени у ревизији не указује на друге битне повреде овог закона због којих се ревизија може изјавити.

Наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да су припадници МУП-а РС дана 25.4.1995. године дошли у Колективни центар, па су тужиоца противно његовој вољи, заједно са још 10 до 15 избеглица сместили у аутобус који их је одвезао у зграду СУП-а ____, а након тога одвежени су у станицу полиције у ____. Истог дана увече, око 22 часа, тужилац је заједно с групом од око педесетак избеглица уведен у аутобус и уз пратњу наоружаних припадника МУП-а РС доведен у Ердут у Војни логор. У овом логору провео је 4 до 5 дана, након чега је добио униформу и пушку, а затим је са групом избеглица премештен на положај места ____, где је непрекидно боравио мимо своје воље све до ____. године, када је добио одобрење да се врати кући.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Тужилац у овој парници тражи накнаду нематеријалне штете на име претрпљеног страха и на име претрпљених душевних болова због повреде слободе и права личности јер је дана 26.8.1995. године противправно лишен слободе и присилно мобилисан као избеглица, и враћен на ратиште у место ____. Тужба суду поднета је 5.6.2003. године.

Потраживање накнаде штете је застарело имајући у виду одредбу члана 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима, који прописује да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за 3 године од када је оштећеник дознао за штету и за лице које је штету учинило, а у сваком случају ово потраживање застарева за 5 година од дана када је штета настала.

Нема места примени одредбе члана 377. став 1. Закона о облигационим односима, јер се та одредба може применити само у односу на штетника који одговара по основу кривице, а не и у односу на државни

орган или правно лице које за штету одговара уместо њега. Законом о облигационим односима чланом 377. став 1. прописано је да када је штета проузрокована кривичним делом, а за кривично гоњење је предвиђен дужи рок застарелости, захтева за накнаду штете према одговорном лицу застарева када истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Цитирана законска одредба се може применити само према учиниоцу кривичног дела који је узроковао штету, а не и према држави.

Како је од настале штете па до подношења тужбе протекло 5 година, то је у смислу члана 360. и 376. став 1. и 2. Закона о облигационим односима наступила застарелост.

Наводима ревизије се не доводи у сумњу правилност и законитост нижестепених одлука, па је Врховни суд на основу члана 393. ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде.

Применом одредбе члана 491. став 4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" број 125/04 од 22.11.2004. године, који је ступио на снагу 23.2.2005. године) Врховни суд је одлучио о ревизији по правилима парничног поступка која су важила до ступања на снагу овог Закона.

Председник већа-судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

МЂ